

גיליון 94

נובמבר 2022 • מרחשון ה'תשפ"ג

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

מְחִיר הַבָּמוֹת

ספיר אמזלג
אילנה בוגומולני
עדי בינרט
חמוטל בריוסף
רון גרא
תות הרמס סאטורי
ורד סער
נורית צדרבוים
רומן קמבורג
רונית רוטלוי

גיליון 94 מתחיל...

בהיותנו אנשים כותבים כולנו רוצים שהיצירות שלנו יגיעו לקהל רחב כמה שיותר.

לשם כך אנו משתמשים באמצעים מגוונים – ובראש ובראשונה הרשתות החברתיות. אנו משתמשים באמצעים נוספים כמו ערבי קריאת שירה, כתבי עת, אסופות, תחרויות ועוד. באותם אמצעים אנחנו מפרסמים את יצירותינו שחצבנו מדם ליבנו, ובאותו זמן שוכחים שאנשים הקימו את הבמות הללו בעבורנו, לעיתים בהתנדבות מלאה, ולוקח להם זמן להכין, לארגן, לפרסם ואולי גם לשלם לגורמים שונים.

האם למען הבמות הללו ראוי שנשלם או אולי צריך לשלם לנו? האם על אומנות בכלל צריך לשלם ואם כן – כמה?

בגיליון זה ביקשנו לשמוע על היצירה שלכם, על השירה שלכם. תמצאו כאן סיפורים ושירים שעוסקים בבמות השונות שנתקלתם בהן, בתגובות שקיבלתם, בכבוד, בהכרה ועוד.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן־חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

כָּל הָאֲנָשִׁים עָמְדוּ עַל הַבִּמְחָה
עִם הַמְּלִים שֶׁלָּהֶם וְהָיוּ מוֹאָרִים
אִשָּׁה אַחַת אָמְרָה לִי יוֹם כְּבוֹא
וְגַם לָךְ יִמָּאֵס לִהְיוֹת אֲנוּנִימִית
וְתִגְלְדִי

וְאֲנִי חֲשַׁבְתִּי עַל זֶה שֶׁלֹּא הִסְפַּקְתִּי לְקִנּוּת חֶלֶב
וּמִתִּי אֶכְנִיס יָדַי אֶל מִתְחַת לְחֶלְצָה שֶׁלְּךָ
וְאִיזָה כִּיף יִהְיֶה לְהִגִּיעַ הַבְּיָמָה
וְלִכְתּוֹב שִׁיר שָׂאף אֶחָד לֹא יִרְאֶה.

כששיר חדש נולד

כששיר חדש נולד
ואני יודעת בעצמותי שהוא טוב
יש לי תחושה משנה
של תהמה,
של שכרות קלה,
של רחוף מחויץ לגופי,
כאלו הייתי צריץ שדרכו זורמות המלים,
כאלו הייתי רק השלית, לא המקור,
פנדקאית שילדה את גן המלך.
ובשעות הראשונות קשה לי להתרכז בשום דבר אחר,
אני רוצה להציג את השיר הזה לעולם!

0094

מְחִיר הַבְּמוֹת

נובמבר 2022
מרחשון ה'תשפ"ג

03

ספיר אמזלג

סדנת כתיבה

סדנת כתיבה

זה כמו לצאת

עם בחור מאפליקציה

לקשף מלים

שלא אמרת לאף אדם

ואחר כך להמשיך ללכת

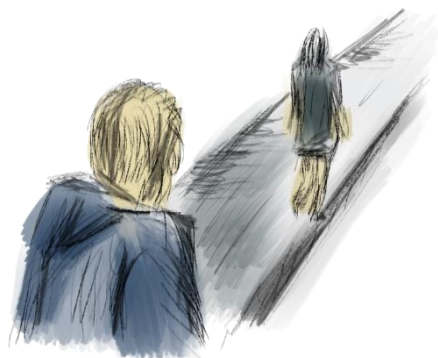
במדרקה

מול אותו אדם זר

ששמע עליך דברים

שלא אמרת

לעצמך.

0094

מחיר הבמות

נובמבר 2022
מרחשון ה'תשפ"ג

04

חמוטל בריוסף

חשבון

קריאת שירה שנה מחצית
ממחיר ההוצאה המדעית
המפרשת את אותם שירים.
המסורת לגופה שנה רק עשירית
משהיתה שקולה במחשבות גברים
כשכתבה איאז את אלה השירים.

אלי הוא הספר שלי מאז הייתי נער. אז, לפני עידן המחשבים והטלפונים הניידים, כששיער עוד עיטר את ראשי, עבד אלי על התספורת שלי הרבה זמן.

תחילה ניגשנו לכיור הקטן. אני השענתי את ראשי לאחור על גבי מגבת לבנה שהונחה על הכיור. הרגשתי את המים הנעימים על שערי, הרחתי את ריח שמפו האורן הריחני, ואז עטוף במגבת סביב ראשי חזרתי אל הכיסא מוכן לתספורת. אלי החל לגזור את שערי ואני בסקרנות רבה הסתכלתי בקווצות השיער בצבע ערמונים שנערמו על הסינר הלבן.

כולם ידעו שאלי הספר הוא "פילוסוף" גדול!

במשך עשרים הדקות ששהיתי אצלו הספקנו לצחוק על ממשלתנו, לדרוך על הבורסה, על המיסים, על עליית המחירים במשק, לפטפט על נשים וגם לחשוב על משמעות חיינו. מתברר שעשרים דקות הן הרבה זמן כאשר יש בן שיחה טוב ואווירה מתאימה. הגענו לשלב האחרון בתספורת. בעזרת תער מהמאה הקודמת גילח אלי את עורפי, תיקן את הפאות, ובתנועת מטורד אופיינית הסיר את הסינר מעליי והודיע בקול רם: "מוכן! אתה כמו חתן!"

שילמתי לו. הספקנו לספר זה לזה בדיחה או סיפור קצר לפני שיצאתי מהמספרה, תמיד בהתלהבות. הבעיות הפכו לקטנות יותר, המטרות נִדְמו נגישות יותר, ובכלל תספורת מלווה בשיחה קלה וידידותית הביאה למצב רוח נפלא.

את חלון הזמן והשנים אפשר לראות ולהבין לפי הרבה דברים. אחד מהם הוא ביקור במספרה.

אני המשכתי להסתפר אצל אלי. ככל שעברו השנים הבחנו וצחקנו על כך שרעמות השיער של שנינו הלכו והלבינו, הלכו והידלדלו.

בעידן המודרני היום כל לקוחותיו של אלי ללא יוצא מן הכלל יושבים עם טלפונים ניידים "חכמים" בידיהם. הם עוברים במהירות הברק מתמונות לסרטונים, להודעות ולפרסומות. הם אינם מתעכבים על דבר. פשוט עוברים בלי לחשוב או להקשיב. המעבר המהיר הזה נעשה גם באמצעים טכנולוגיים אחרים כמו המחשב והטלוויזיה.

אני עושה דבר "לא אופנתי", אני כותב סיפורים. כתבתי סיפור על אהבה של בחור יהודי לבחורה ערבייה, סיפור על רצח במצעד הגאווה וסיפור על ביקור בנו של הרייכספיהרר אסאס בישראל. גם סיפורי מדע בדיוני כתבתי על השתלת ראש של אדם, על שיבוט של ממותה ועל כדור שהומצא נגד שטיפת מוח. כשנאספו הרבה סיפורים, החלטתי שהגיע הזמן להוציאם לאור בספר.

עם התמעטות השיער שעל ראשי התקצר זמן התספורת ובמקום עשרים דקות הספיקו כעת שתיים-עשרה דקות.

ספרי המיוחל התפרסם. אני יודע שאלי אוהב לקרוא ספרים. לקחתי עותק מספרי והלכתי להסתפר אצל אלי.

כרגיל שוחחנו וצחקנו הרבה. נזכרתי בספר רק כשניגשתי לשלם בעבור התספורת.

אמרתי לאלי: "אתה יודע, ידידי, היום סיפרת אותי חינם."

הוא צחק: "אתה חושב שאני אפשוט רגל מזה?"

"ולמה אתה לא שואל אותי למה?" שאלתי.

"למה?" שאל אלי.

במקום לענות הושטתי לו את הספר.

"ואו, ספר שאתה כתבת!"

0094

מְחִיר הַבְּמֹת

נובמבר 2022

מרחשון ה'תשפ"ג

05

“אני מקווה שעכשיו הבנת. אנחנו מחליפים מתנות. אני מעניק לך את ספרי ואתה מעניק לי תספורת. זה כמעט אותו מחיר. רק שאתה סיפרת אותי במשך שתיים-עשרה דקות ואני כתבתי את הסיפורים האלה במשך שתיים-עשרה שנים.”

לְלֹד עִם נִצְרֹן כּוֹתֵב בְּתָם.
נֵעַר מִנְהַמַּת לְבוֹ.
אִישׁ כּוֹתֵב עַל גְּעָגוּעַ
וְשִׁלְכָת.

הָאֵפִיפִיּוֹר בְּאַבְחָה אַחַת
מְשַׁלֵּיךְ לַפַּח.
מַעֲלָה
מוֹרִיד
מְלָבִישׁ
מְפָשִׁיט
יְרָאָה בְּשִׁיר צְרִיחָה,
אַחַר יִמְצָא זַעֲקָה טְהוֹרָה.
פְּרִי מְגֻדִים
פְּרִי בְּאוֹשִׁים.
אָחַד יִטִּיל אֵימָה
הַשְּׁנִי יִמְצָא בְּשִׁיר פַּח –
פְּנִינָה.

*המבקר הגרמני מוסל רייך רניצקי כונה "האפיפיור".

במת האשליות

הלב שלי מדמם על הבמה
 ואתם, תמשיכו לשתות – אלא מה?
 אהד יצמד מולי ויחטט באף
 אחר בלי בושה יסובב לי ת'גב
 מישהו יקנס לנאינט להתערבן בהדשות
 כשאני פה על הבמה במקירה פמבית של רגשות
 כי בתקליס את מי אני מעניינת?
 סתם עוד משוררת אחת מזנינת
 בטח עוד איזה וונאבי תלאביבית
 שהגיעה לעיר הגדולה קצת נאיבית
 עם שק חלומות ואפס פשורים
 משלמת שכירות בשמים עם כסף מההורים
 ואולי בכלל נפילתי לזנות
 כדי שאוכל ליצר אמנות?
 אולי נרדתי ומצצתי למישהו המון
 כדי לפרסם שיר באיזה מקומון?
 אתם בכלל יודעים למה אני מסגלת?
 סופרת, משוררת, אבל בעצם נוכלת?
 כי בתקליס הבמה זו במת האשליות
 וכלם כאן מספרים מעשיות
 אז הגה רגע התהלה שלי עבר
 ובשורה התחתונה – אתם לא יודעים עלי דבר.

המבקר מר דרוור

המבקר מר דרוור
תקה על המקור
להופעת המלה "צפור"
בשיר על היונה והתור
ואינו מבין מה המשורר רצה
כשצין באפן מחאתי את המלה "נוצה"
ואיזה גם ריח וחדל אישים
שהוסיף והעז לצין, סלחו לי,
את המלה... "ביצים"!

ממשיך המבקר ומונה הסרונות
מפזר מלות השיר לארבע רוחות
אינו מתעניין ואינו נרגע
כי בלעדיו מי יבין
מה באמת המשורר "רצה"?

0094

מְחִיר הַבְּמוֹת

נובמבר 2022
מרחשון ה'תשפ"ג

09

תות הרמס סאטורי

למשורר מתחיל

נתן לך להתחיל

כלי גיל.

את מלחמות הסופרים הספורים הנספרים

הותר אטה השך לאחרים.

כי מה תצטער ?

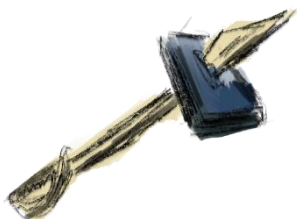
על מה תתמרמר ?

שגרי כל מאבק דורש קרננות

גם תמחיר ורק זה גורל השיר ושירות

אחרות לחיות פה או לירות :

וגם על זאת בעצם יש להודות.

מחשבת מסלול מחדש

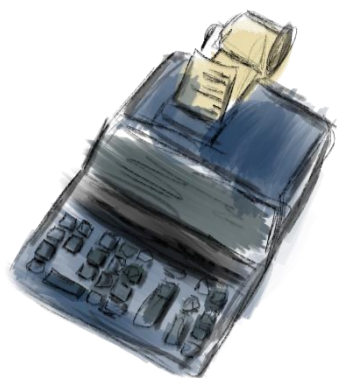
בכל פעם שאני מחליטה לחשב מסלול מחדש
אני שוכחת איך מחשבים – מה לחבר
מה לחסר, מה לחלק ואם בכלל להכפיל.
מנסה לבדק מה כדאי להפיל ואיפה
אפשר להעפיל – אין מספרים אין תוים.

אז מקדשת מסלול שהיה חלש,
מחללת את מה שעשה עצמו מקדש
מנסה לעבר כביש וחושבת בלם
שאיש לא מרגיש. סופרת במות
ושאלת עצמי אם להיות או לתהות.

בכל פעם שאני רוצה לחשב מסלול מחדש
אני בודקת את השבילים הערוכים,
את הקוצים בשולי הדרך, את המקום
שננטש, ושוב שוכחת איך עושים חשבון.
אומרת וסוגרת אחר קבור – תגדל ויתקדש.

כל פעם אני מחליטה ורוצה לחשב מסלול מחדש
כל פעם אני מיטה מבט, ורודפת אחר רעיון שננטש
סובבת בתוך בועת עצמי, סחור קדימה ואחור
וצועדת בדרך ששום דבר שם לא ברור.

מחיר הבמות מחיר השעות מחיר הפכוד האבוד.

הגבר ויצאנית הצמרת

אי־שם במדינה רחוקה ולא ידועה
עלה גבר בודד ועזוב בשעת דמדומי השקיעה
לבית תענוגותיה של יצאנית צמרת יפהפייה
להטביע יגונו וצערו לראשונה
בתענוגי חמוקיה של אישה
שאת מראה ויופייה לא יוכל להשיג
בכל נשות העיירה.

כך הוא חש אל אותה יצאנית
עלה במהירות, דילג ממדרגה למדרגה
בראשו מרקדת אותה זימה גופנית טורדנית
והינה הוא עומד כעת מול דלתה של המוכרת
מקיש על דלת העץ הכבדה
ובן רגע עומדת היא מולו בכל זוהרה
מבעירה את אזור חלציו.

היא כה יפה, חשב לעצמו
שערה אדמוני וארוך
גופה לבנבן כשלג...
עוד הוא בהזיה פתחה את פיה ואמרה:
"1,500 פרוטות אני מבקשת
אעשה כך וכך וגם אחרת
הכול כלול פרט למה שבתוספת."

שוכבים יחד על מיטתה
עירומים, מתפלשים וצמודים
היא מענגת את גופו
ולטיפתה רכה תחת עורו.
לפתע, בלי אזהרה,
הוא חודר אל פתח הבריאה.
היא גונחת אל המרומים ומרעישה בקולה
והוא ממשיך במעשה הבעילה

והיא צועקת וזועקת
 "עוד, עוד, אל תפסיק בבקשה
 כן, כן, גע בי כאן ושם, שם וכאן ושם."

ובראשו ניצתת מחשבה:
 אם הוא מענג כל כך טוב את גופה
 מדוע הוא זה שצריך לתת מעות על זאת העבודה?
 אינני קמצן, אמר אז לעצמו,
 "אני מוכן לשלם כסף רב בעבור הפעם הראשונה
 אך אם אני הוא המעבֵר את זו הגברת,
 המרשרשים שלי הם ולא של הנפקנית המגמרת."

מתוסכל מזו המחשבה
 החליט לבקש ממנה כל מה שביכולתה
 כדי לנצל את מלוא סכום תשלומה.
 "האם את עושה את זה ואת ההוא?"
 הנהנה לחיוב בראשה.
 "ואם ארצה גם את השירות המיוחד
 שקיבלו רק מתי מעט?"
 "אינן בעיה", אמרה תוך כדי תנועה,
 "אתה הרי כבר יודע—
 הכול כלול פרט למה שבתוספת."
 "ואם ארצה לקבל את התוספת המדוברת, מה עלי לעשות?"
 "הו, זה ברור כשמש — עליך לשלם לי מעות במכפלת."

כעס הגבר ובמוחו רצה זאת המחשבה:
 לשלם כפול על פְּנִים ואחור — איפה נשמע כדבר הזה?
 ומה היא עושה אותה הגברת? נכון, אישה כזאת לעולם ידי אינה משגת
 אבל היא רק שוכבת, את רגליה מפסקת, אולי אפילו נרדמת.
 איזו גחמה, איזו פרוצה מנצלת ועושקת
 שתלך לעבוד באיזו עבודה מכבדת
 אבל לא, היא בכל ערב לביתה גברים אוספת.

בכל העיירה סיפר את שעשה עם יצאנית הצמרת
סיפר איך עינג, איך רומם והתעלה
איך היא זאת הפרוצה גברי מערות טורפת...

וכל הגברים בעיירה הריעו בשבחו
וקיללו את שם יצאנית הצמרת
אבל כשירד הליל, כששקעה השמש,
התגנבו מבתיים חרש אל בית התענוגות הנודע
דילגו במהירות ממדרגה למדרגה
ונשרכו כולם אל מול דלת ביתה.

כשסירקה את שערה האדמוני
מול בבואתה הניבטת במראה
בקע צחוק מגרונה ואז פתע קראה
כשנזכרה באותו לילה בגבר הבודד שפגש בה לראשונה:
"עוסקת אני בעבודה הקשה מכולך,
לעיתים כה רבות אני מזייפת,
פעמים כה מעטות שירה מגופי אני מחוללת,
המקצוע העתיק בעולם אינו קל כלל ועיקר,
אבל שמא אני היא הגבר והוא היה למעשה יצאנית הצמרת?"

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת)/)

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בגיליון הבא שלנו, והפעם בנושא: "בא לברך, יצא מקלל".

כמה פעמים אנחנו מתכוונים למשהו אחד והתוצאה יוצאת משהו אחר לגמרי, שלא התכוונו אליו - עד כדי הפך הגמור?

הפעם אנחנו רוצים להתמקד בדיוק במצבים וברגעים המביכים או המיאישים האלה.

שלחו לנו שירים וסיפורים על כוונות הפוגשות את המציאות, על ברכה שהתבררה כקללה, על קללה שהפכה לברכה ועל הניסיונות להיחלץ מהמצבים האלה.

אתם מזמינים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/11/2022 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.